

LA BICICLETA
GROG

T À N D E M
edicions

La volta al món en 8 contes

Carles Cano

Il·lustracions: Paco
Giménez

El pet
(Conte sefardí)

Això era un llaurador tan pobre tan pobre, que devia més que divisava i mai no havia tastat les coques cristines, ni tan sols per Nadal. I tot era dir-li a la dona:

–Muller, per què no em fas unes coquetes d'eixes tan bones?

–Ai, si em dus farina, ous, sucre, ametla, i canyella, te'n faré –li contestava ella.

–I llima?

–De llima no me'n cal, ja li'n demanaré una a la veïna.

I així una vegada i una altra tornava:

–Maria, quan em faràs una coqueta cristina?

–Quan em dugues, ous, sucre, ametla, canyella i farina.

I d'ací no eixien, era com la tornada d'una cançoneta. Però va i una setmana el van llogar per a collir un camp de taronges, i ho va fer tan bé, que no en va quedar ni una als arbres. I per aquest treball tan ben fet li van pagar cinc monedes. Se'n va gastar dos en unes espartenyas noves, i una en un barret, que el vell el tenia tot foradat. Amb les dos mone-

des que li sobraren va comprar mitja dotzena d'ous, mitja quarta de sucre, un bon grapat d'ametles, unes branquetes de canyella i mig almut de farina.

—Maria, ací tens: ous, sucre, ametla, canyella i farina.

—Me'n vaig a ca la veïna i li demanaré una llima.

—I em faràs una coca cristina?

—I quatre o cinc, però a la nit.

L'home ja es rellepava imaginant com li queien les molles per la barbeta i somiant, somiant, amb aquella dolçor celestial, venia tan cansat que es va quedar adormit.

Quan la dona tornà amb la llima després d'una bona estona de pregar-li a la veïna i prometre-li dos coques a canvi, el trobà que roncava com un beneït. I va pensar que millor, així no el tindria per allà rondant i ficant el dit a la massa.

Va separar les clares dels rovells i les va batre a punt de neu, va picar bé les ametles i les va remesclar amb els rovells, li va afegir una miqueta de farina i estava pastant la massa quan es va ajocar una miqueta massa, la panxa li entropessà amb

el cantell de la taula i de la pressió, com que havia dinat un arrosset amb fesols i naps, pom! Isqué un pet que va retrunyir per tota la casa. Tan fort va ser el soroll que el marit es va despertar sobresaltat i va dir:

–Què ha sigut això, Maria? Que trona?

Ella, morta de la vergonya, pensant que no sols el marit sinó que també la veïna l’hauria sentida, va exclamar:

–Santa Bàrbera beneïda! Voldria fondre’m!

I de seguida, va aparéixer un negre amb uns morros com a botifarres que li va dir:

–Tanca els ulls i dóna’m la mà.

El terra es va obrir i el negre se l’emportà cap avall, cap avall. Aparegueren en una sala semicircular amb unes bancades plenes i al davant unes estrades on hi havia un jutge. El jutge es va quedar mirant-la fixament als ulls i li preguntà:

–Filla meua, has provocat tu eixe pet per la força o ha eixit ell a soles?

–No, senyor amo, jo no l’he provocat, ha eixit ell a soles.

I el jutge va dir:

—De seguida sabrem la veritat. Aneu i crideu el pet!

Anaren dos majordoms i portaren el pet a la sala. El pet anava molt ben vestit, amb una jaqueta de vellut i jupetí a joc, una camisa de fil, un barret de feltre i sabates noves que lluien com el sol del matí. Tenia un somriure satisfet i les galtes colrades. El jutge li preguntà al pet:

—Fill meu, ací no es diuen mentides. Has eixit per la força o havia arribat la teua hora?

—No, senyor, m'havia arribat l'hora i he eixit.

Aleshores el jutge va dir als majordoms:

—Aquesta dona ha dit la veritat, porteu-la fora i recompenseu-la. I la van portar a una altra sala, van agafar un sac i el van omplir a caramull d'or, de plata, de monedes i joies. I quan ja el tenia ple, el mateix negre la va agafar de la mà i li va dir:

—Tanca els ulls!

I en un tres i no res es trobava una altra vegada a la cuina de sa casa. El marit no s'ho podia creure i menys quan ella li va contar la veritat.

–Aleshores, eixe tro, has sigut tu?

–Jo mateixa, però calla, no ho digues, que em fa vergonya.

–I les meues coquetes cristines, què?

–Coques cristines? Tin unes monedes i allarga't al forn i compra arnadí, pastissets de moniato i almoixàvenes!

Aquella nit es van afartar de dolços com mai. I al dematí següent van pagar tots els deutes, es van comprar vestits luxosos, la casa més bona que hi havia al carrer i fins i tot un cotxe de cavalls, com els senyorets. Quan la seua veïna, la de la llimera, que era riqueta i una miqueta envejosa va veure tot allò, va anar a preguntar-li d'on havia tret totes aquelles riqueses. Ella no li ho volia contar, però l'altra es va posar tan i tan pesada que al capdavant Maria li ho va confessar.

La riqueta, de seguida anà a la tenda i comprà tot el que li calia: posà al foc un bon perol de fetsols i naps perquè anaren coent-se, i en comptes de tirar arròs li va afegir cigrons, que eren més flatosos. Es va arrear dos platerades de por i allà

a mitjan vesprada començà a fer les coques cristines, però per més que fenyia la massa i pressionava la panxa contra el cantell de la taula, el pet no eixia. Va agafar el corró i es premia la panxa com si estiguera estirant una massa de coca, però res. Al remat es va ajocar, es posà a la gatzoneta i es va estrényer tant la panxa amb les mans, que isqué un petorriu ridícul, tan ridícul que un ratolí hauria fet més soroll. Aleshores digué:

–Santa Bàrbera beneïda! Voldria fondre’m!

I de seguida, va aparéixer el negre morrut i li va dir:

–Tanca els ulls i dóna’m la mà.

El terra es va obrir i el negre se l’emportà cap avall, cap avall. Aparegueren al jutjat i el jutge li va preguntar:

–Filla meua, has provocat tu eixe pet per la força o ha eixit ell a soles?

–Jo? A quin sant! Ha eixit a soles, escapat!

–Ara veurem si dius la veritat. Que porten el pet!

Entre dos majordoms portaren el pet. Era un home malalt, coix i geperut, tort i amb un barret

de palla tot trencat i els pantalons i la camisa que li queien a trossos. Els dits li aguaitaven pels forats de les sabates. El jutge li va preguntar:

–Pet, digues la veritat, t’han fet eixir a la força o era la teua hora?

–No veieu com em trobe: tort, coix i geperut? A la força m’han tret.

Aleshores va dir el jutge:

–Ja que l’ha provocat, traieu-la i recompenseu-la com es mereix.

La van traure fora i li van donar un sac lligat. Aleshores el negre la va agafar de la mà i li digué:

–Tanca els ulls.

De seguida es trobà a la seua cuina i contenta i devanida obrí el sac. Estava ple d’escurçons, aranyes i escorpins que li picaren per tot el cos. Fugí al carrer cridant i portant-se totes aquelles bestioles de damunt fins que va caure estesa. Allà la va arplegar i curar Maria, la seua veïna, que malgrat ser ara rica, continuava tenint el mateix bon cor que sempre.

